

že návrh tento považoval za návrh ve smyslu § 423 a 430 c. ř. s. podaný po uplynutí osmidenní lhůty a nikoli za návrh ve smyslu § 419 c. ř. s., za jaký ho žalovaný sám označil a soud první stolice považoval. Nejde zde proto o zamítnutí návrhu na opravu ve smyslu § 419 c. ř. s. a dovolací rekurs jest přípustným, poněvadž ustanovení § 419 c. ř. s. o nepřípustnosti samostatného opravného prostředku proti zamítnutí návrhu na opravu nepřichází v úvahu. Ve věci samé není správným názor soudu rekursního, že jde zde o návrh ve smyslu § 423 c. ř. s. Při vydání usnesení ze dne 10. listopadu 1926, vyřizujícího návrh žalovaného na přisouzení útrat sporu ve smyslu § 237 c. ř. s., stalo se soudu první stolice patrné nedopatření při číselném označení formuláře na tuto věc se nehodícího a dalo by se proto nejvýše říci, že o návrhu na přisouzení útrat sporu první soud vůbec nerozhodl. Na tom nic nemění, že v usnesení soudu první stolice byla výše útrat sporu žalovaného číselně stanovena, ježto stanovení to samo o sobě buď nebylo vůbec rozhodnutím o návrhu žalovaného na přisouzení útrat sporu proti žalobkyni z důvodu § 237 c. ř. s., bylo-li však rozhodnutím, bylo záměnou formuláře vadným podle § 419 c. ř. s. Když soud první stolice k návrhu žalovaného podanému výslovně jako návrh na opravu onoho usnesení ve smyslu § 419 c. ř. s. své usnesení ze dne 10. listopadu 1926 pro patrnou nesprávnost napadeným usnesením opravil, nelze tomuto rozhodnutí soudu první stolice nic vytýkati.

Čís. 7068.

Odklad exekuce vyklizením (zákon ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n.).

Vdova po zaměstnanci s naturálním bytem nemá nároku na odklad exekuce vyklizením.

(Rozh. ze dne 18. května 1927, R I 397/27.)

Návrhu vdovy po zřizenci s naturálním bytem, by jí byl povolen odklad exekuce vyklizením, soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Soud rekursní sdílí názor stěžovatelky, že povinná Marie R-ová, vdova po zřizenci s bytem naturálním, nepatří k osobám, požívajícím podle § 1 zák. ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n. zákonného dobrodiní, by nucené vyklizení z bytu naturálního bylo odloženo. Jest sice správné, že Marie R-ová nevloudila se bezprávně do držby bytového práva. Nerozhoduje též, že nyní nemá právního důvodu k používání bytu. Ani zřízenec s naturálním bytem, jehož služební poměr byl zrušen, nemá právního důvodu, by dále používal služebního bytu; přece však podle řečeného zákonného místa může se domáhati, by nucené vyklizení bylo odloženo. Avšak podle názoru rekursního soudu jest předpokladem řečeného zákonného dobrodiní, že povinná strana dostala se k tomu, by byt používala, na základě přímého právního poměru mezi ní a stranou vymáhající. Právní tento

názor jest podkladem více rozhodnutí Nejvyššího soudu, podle kterých na př. podnájemce není oprávněn k návrhu na odklad nuceného vyklizení bytu proti majiteli domu jako straně vymáhající (Rozh. čís. 1482 sb. nejv. s., dále rozh. čís. 1298 sb. nejv. s.). Vdova po zřízení stejně jako podnájemník není v nižádném přímém poměru právním k majiteli domu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Lze připustiti, že povinná bytu neužívala od počátku beze všeho oprávnění, neboť užívala jej mocí práva svého manžela zatím zemřelého. Než mezi zaměstnavatelem stěžovatelčina manžela a povinnou nebylo právních styků a již z tohoto důvodu nelze přiznati Marii R-ové právo, by se proti vymáhajícímu věřiteli domáhala odkladu exekučního vyklizení místnosti ve smyslu zákona ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n. Ve směru tom marně poukazuje rekurentka k ustanovením §u 1243 obč. zák. a §u 56 čtvrtý odstavec živn. ř., v úvahu zde nepřicházejícím, pokud se týče k §u 6 zák. ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n., jenž předpokládá poměr nájemní, jehož tu nebylo.

Čís. 7069.

Firma, obsahující firmu protokolované veřejné obchodní společnosti, jež jest jediným osobně ručícím společníkem, s dodatkem »komanditní společnost«, jest přípustnou firmou komanditní společnosti.

(Rozh. ze dne 18. května 1927, R I 398/27.)

Rejstříkový soud zamítl žádost o zápis odštěpného závodu firmy H. Sartorius Nachf. komanditní společnost a vytkl mimo to pod 2 a), že opověď potřebuje opravy a doplnění mimo jiné i v tomto směru: Nutno zvoliti a opověděti novou firmu vyhovující zákonu a skutečnosti. Podle opovědi jest osobně ručícím společníkem veřejná obchodní společnost pod firmou »H. Sartorius Nachf.« a komanditistou Rudolf S. Firma nové komanditní společnosti může tedy podle čl. 17 druhý odstavec obch. zák. zníti jen: »H. Sartorius Nachf. & Co.« nebo podobně. Nyní opovězená firma: »H. Sartorius Nachf. Komanditgesellschaft« čini dojem, že veřejná společnice, fa »H. Sartorius Nachf.« je sama komanditní společností, což není pravda a schází dodatek označující poměr společenský. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil, poukávav k jeho důvodům.

Nejvyšší soud změnil usnesení obou nižších soudů v ten smysl, že vyloučil z usnesení rejstříkového soudu odstavec 2 a).

Důvody:

Podle čl. 17 odstavec druhý a třetí obch. zák. musí firma komanditní společnosti obsahovati jméno aspoň jednoho osobně ručícího spo-